

Jaro 2005

MABINOŇI

A je to tady!

Po menší přestávce opět vyšel střediskový časopis „Mabinogi“. Pamětníci si jistě vybaví, jak si tento časopis budoval své jméno a kvality. Chtěli bychom navázat na tyto kvality a přiblížit mladší generaci zašlou slávu vypravěče. Navázali jsme na jeho úspěšnou dráhu a myslím, že se nemáme za co stydět. Proto doufám, že se Vám toto první číslo bude líbit.

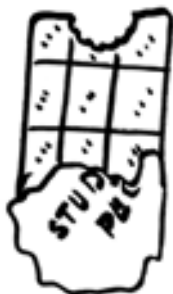
Chtěl bych poděkovat všem lidem, kteří se na tomto čísle podíleli. Děkuji.

Na tomto čísle CYMBINOGI spolupracovali:
redaktoři (články): Čingy, Donald, Matěj, Starouš, Zbyněk, ...
šéfredaktor (ten za všechno může): Marcel
korektura: - šéfredaktor neprozradil -
design: Matěj (a stydí se za to)
náklad: 20 výtisků
„Otištěné texty nemusí nutně vyjadřovat názory redakce“

POZOR! VELKÁ SOUTĚŽ:

Kdo si poznamená nejvíce chyp (především gramatických), které v tomto čísle objeví a své poznámky nám doručí, stane se našim „čestným čtenářem“ a bude mít právo odebrat příští číslo jako první. Navíc ještě získá „Velkou cenu“.

MLSEJTE - MLSEJME

Někde jsem slyšel, že čokoláda obsahuje obdobné chemické složky jako marihuana. Můj sluch okamžitě zbystril a to jen proto, aby se doslechl, že kamion této pochoutky má stejné účinky jako jeden joint. Přijde mi stejně nesmyslné kouřit množství menší než malé (trávy) jako jíst množství větší než velké (čokolády). Chci říct, že mi nějak nezáleží na chemickém složení čokolády a na jejích účincích, ale na její chuti. Rozhodně nepatřím k těm, co s ní zahánějí stres

a nebo naopak k těm, co ji zatracují kvůli nadměrnému obsahu tuku. Je mi to upřímně a naprosto fuk. Buď jsem konzumentem nebo ne a není třeba odůvodňovat proč. Čokoláda je totiž černé (občas bílé či hnědé) zlato, které má blahodárné účinky na naše smysly i mysl. S čokoládou na jazyku se rozpouští veškeré trampoty, které na nás během života napadaly. Ano je to právě ta čokoláda, která nám z úst vyžene veškeré pachuti a nastolí v dutině sladký mír a klid až do dalšího jídla. Právě čokoláda rozpuštěná v horkém mléce navozuje tu správnou atmosféru domova. A je to čokoláda, to po čem sáhneme v obchodě, chceme-li někoho drobně potěšit. Vzpomeňte si sami, kolikrát jste byli v koncích, na pokraji sil, psychicky i fyzicky na dně, totálně vyřízení a nikdo, ale vůbec nikdo vám nedokázal pomoci. Když tu náhle: kde se vzala - tu se vzala tabulka té nejlahodnější tučné sladké čokolády s pořádnou porcí oříšků, rozinek a želé. Nebýt té tabulky, tak tu již dozajista nejste, nemám pravdu?! A co teprve když máte po pořádném obědě chuť na desert, ale zákusek by se do panděra již nevešel? No po čem sáhnete? No? No po čokoládovém bonbonu, který se pomalu, pomalinku, po - ma - louč - ku ro - zpou - ští až vám zbyde jen ta višěň či mandlička, co je uvnitř, mňňam... Kdo okusil dokonalou harmonii chuti kávy s čokoládovou pochoutkou, musí křičet se mnou: „Ukusujte! Cucejte! Kousejte! Labužnic - ky jí válejte na jazyku! Konzumujte čokoládu vždy a všude. Absorbujte ji celým tělem! Užívejte si tu rozkoš! Ale hlavně šířte lásku k čokoládě do světa a hned tu bude líp...“

Oheň k 15. výročí obnovení Uragánu

Dne 2. dubna 2005 se v Borovičkách na zadní louce konal oheň. A nebyl to ledajaký oheň - byl to výroční oheň.

Na zadní louku jsem přišel asi v pět hodin. Již se zde nacházelo asi čtyřicet členů střediska a další stále přicházeli, či přijížděli na bicyklech a velocipedech. Celá dolní část zadní louky se díky krojům obarvila do khaki a na okraji svahu, který vede k Vltavě, vyrostla hradba z batohů, batůžků, ledvinek, bund, mikin, jízdních kol a obalů od kytar účastníků, kteří tyto věci právě nepotřebovali. Na nejspodnějším okraji louky se kružil kruh z laviček, vprostřed něhož bylo ohniště s malou, ale úhlednou hranicí. Pak přišel pokyn k focení. Všichni jsme se seřadili do jakéhosi prapodivného, ale zato fotogenického útvaru a počkali jsme, až budeme vyfoceni. Po focení jsme se přesunuli k ohništi, kde jsme obřadem zahájili vlastní oheň. Oheň křesal Zbyněk, zapaloval Jun. Po zapálení se zpívalo (obzvláště silná kytarová sestava: Kulich, Donald, Kulíšek, JěTaM?, McGyver, Stopař a já), povídalo (Stopař měl moc krásný proslov na téma „Patnáct let v lidském životě“) a hrálo se pár her, které si připravili skauti.

Oficiálně oheň probíhal do osmi hodin. Pak byl ukončen večerkou a gilwellským kruhem. Světlušky a vlčata se většinou odebrali do svých domovů. Pro ty, kdož mohli setrvati, skončil ale až kolem dvaadvacáté. Ke konci Óňa s OS Chachajovna na žádost skautek předvedl svůj kytarový um, a nebýti Stopaře, který ho z jejich spárů zachránil, tak jim tam hraje ještě dnes.

Chtěl bych vzpomenouti zásluhy těch, kteří dělali dřevo, louč, kteří vytvořili kruh a k němu nanosili lavičky. Těch, kteří oheň připravili. A to v časové tísní a stresu, souběžně s přípravou výstavy. Přesto dokonale a bezchybně.

V letošním roce se rozjel další mezinárodní projekt pod názvem **Lands of Adventure**. V minulosti již proběhl, avšak k českým skautům se dostal až nyní. Někdy začátkem letošního roku přišla informace z mailové konference zahraničního odboru Junáka. Zpráva, že se právě pro tento projekt hledá asi 50 oddílů či družin z ČR, které budou vlastně prvními Čechy, kteří se do něj zapojí.

Projekt se skládá ze tří modulů. Přihlášená složka může plnit všechny, avšak zpravidla si dá za cíl vytvořit modul pouze jeden. Jednotlivé moduly vypadají takto:

1.MODUL: OTEVŘTE DVEŘE EVROPĚ

Zadání je jednoduché: část svého programu (cca několik schůzek) se věnovat jedné zemi, případně zemím. Úkolem je zdokumentovat, jak si kolektiv lidí připraví program a ten realizuje. Jedná se např. o ochutnání národního jídla, nějaké hry z té země, naučit se pár frází z jejich jazyka. Jsou to jen tři návrhy a nápadům se meze nekladou.

2.MODUL: PŘEDSTAVTE SE EVROPĚ

Úkolem je ukázat jak probíhá právě Vaše schůzka, výprava, tábor či jiná akce, kterou se chcete prezentovat.

3. MODUL: SKOČTE DO EVROPY

Cílem třetího modulu je vytvořit vazby mezi oddíly z jiných zemí. Vytvořit s partnerským oddílem s jinou zemí projekt, který se potom musí zrealizovat. Pravděpodobně nějaká společná akce či výměnný pobyt.

Z každého projektu je nezbytně nutné vytvořit výstup (papírová verze projektu, fotky, web, prezentace atd.), který, pokud nebude v angličtině (,což v druhém a třetím modulu musí určitě být,) bude přeložen na zahraničním odboru a poslán na ústředí do Ženevy. Odsud nám bude posláno pár projektů z jiných zemí a náš bude poslán jim. Za účast v některé z modulů dostane zúčastněná skupina nášivku na kroj příslušného modulu.

Na celém projektu je důležitá míra zapojení členů do 15 let a je to vlastně jedno z nejdůležitějších kritérií pro hodnocení projektu.

Kanady vz.60

Kdyby ode mne někdo chtěl tip na boty, nedoporučil bych mu nic jiného než kanady vz.60. Jsou to kožené vojenské boty, které se dají zašněrovati asi 10 cm nad kotník, téměř do třetiny holeně pak sahá pruh kůže, který se utahuje pomocí páru řemínků a sponek. Nakrémovaná bota je vodovzdorná, takže pokud v ní nemáte díru, můžete se brodit vodou až do výšky horního okraje jazyka (boty, ne vašeho). Boty je ovšem nutno celkem často krémovat, poněvadž nenakrémovaná kůže do sebe vodu vpíjí a poté ji dále propouští dovnitř. Boty mají podrážku podobnou zadní pneumatice traktoru (do V). Je lepší než podrážky klasické (se zoubky po svém obvodu) protože se toliko nešpiní a lépe se čistí.

Do boty se dává speciální plastová sítkovitá vložka, pod kterou propadávají drobné kamínky, písek atd. Vzduch který je v dírkách zároveň slouží jako tepelná izolace. Pokud máme moc malou nohu, pod vložku plastovou můžeme ještě umístit vložku papírovou. Do kanad se nosí dvoje ponožky. Tlusté a tenké. Tím se omezuje možnost vzniku puchýřů na minimum. Nejlépe je zakoupiti ponožky armádní, přímo k tomu určené. Dále lze také celkem úspěšně použít ponožek trackových. Za cenu těch ovšem koupíte tři páry ponožek tenkých a jeden tlustých.

Kanady, armádní ponožky, leštidlo a kartáček je možno koupiti ve většině armyshopů. Kanady lze pořídit za 650,- až 1200,- Kč. Rozhodně se vyplatí projít několikero obchodů, protože rozdíly v cenách bývají dosti vysoké. Dále je třeba podívat se na podrážku, zda-li má traktorový vzorek (Pokud ho nemá, botu bych nekupoval. Je to jakási modifikace kanad vzoru 60, které jsou vyrobeny z horší usně) a zda není někde natrižená špatně sešitá či jestli nemá jinou závadu.

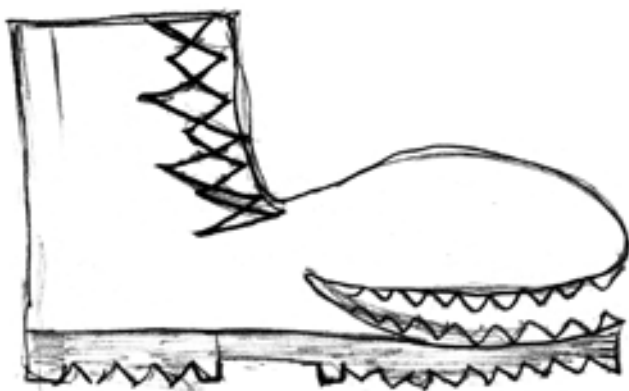
Kanady vz. 90

No, tak kanady vz.90... Jsou to velmi spolehlivé kanady. Jejich podrážka je klasická guma, která se používá u vojenských bot. Vzorek je klasický traktorový (občas nazývaný stromek), který osobně považuji za nejlepší (ve většině podmínek neklouzavé).

Ostatní vnější povrch boty tvoří hladká černá kůže. Špička je tvrzená pravděpodobně další vrstvou kůže. Švy jsou uspořádány jako u ostatních kanad, ale oproti vz.60 nemají přes holeň pás kůže se zapínáním na dvě přesky. Někteří lidé říkají, že se nad patou ohýbá kůže a ta tlačí na Achylovu patu, což vadí při delších pochodech. Já jsem se s takovými problémy nesetkal. Šněrování je vedeno až nahoru ke konci boty.

Po řádném naimpregnování (obyčejný krém na vojenskou obuv, popřípadě propylenový olej) voda povrchem boty neprosákne a po řádném zavázání (na to pozor – mohl by se zmenšit přísun krve do chodidla) nepronikne ani horem.

Upozornění: Neužívat vnitřně!!!

Zdravím,

já jsem malá oddechová stránka. Někoho pobavím, někomu poradím a někdo si mě ani nepřečte. Na mě se budou objevovat články, do kterých byste ani neřekli, že je najdete ve skautském časopise. Rady v oblékání, v líčení, cvičení nebo jen nápady všeho druhu. Tak tohle na mě budete (snad) nacházet...

Začneme něčím, co je důvěrně známé oběma pohlavím.

POCENÍ: Známe to všichni. Jedeme v přečpaném dopravním prostředku a vedle nás stojí osoba, která si myslí, že se nepotí, ale my víme své. Odvrácíme hlavu a čekáme kdy už bude ta naše stanice.

Pocení tvoří nedílnou součást fyziologie lidského těla. Přesto, co s tím? Pro začátek je dobré se ráno osprchovat. Potom si můžete vybrat, jestli tuhý antiperspirant, nebo ve spreji. V zásadě platí, že tuhé jsou účinnější. Vytvářejí totiž na pokožce tenký film, který se lépe vstřebává. Když se obléknete, můžete ještě použít parfém.

Ještě jedna malá rada: Noste si voňavky s sebou. Oceníte je hlavně ve škole po tělocviku.

ZÁPACH Z ÚST: Tak na to si dejte pozor! Když se bavíte s někým, komu smrdí z pusy asi z toho nejste nadšeni. A určitě není nikdo nadšen, když se baví s Vámi a z Vás to táhne jako z kanálu.

Základ pro svěží dech je čištění zubů minimálně dvakrát denně. Když máte možnost, tak po každém jídle, ale kdo tu možnost má a je tak svědomitý? Dobré je s sebou nosit ústní vodu a občas ji i použít. Jinak: všichni známe větrové bonbóny a žvýkačky.

Tak zase příště ...

Vrtěti psem- Wag the Dog

„Proč pes vrtí ocasem? Protože je chytřejší. Kdyby byl chytřejší ocas, tak by vrtěl psem ...“

1997

Režie: Barry Levinson

Hrají: Dustin Hoffman, Robert De Niro, Drea De Niro,
James Belushi ...

97 min

Stručný děj bych popsal asi takto: Prezident je krátce před volbami obviněn ze sexuálního zneužívání. Cílem narychlo sestaveného týmu poradců je odvést pozornost a zajistit, aby byl prezident opět zvolen.

Skvělá ukázka, jak funguje tzv. PUBLIC RELATION. (PR [pí-ár:] agentura uměle vytváří, či spravuje image známých osobností a společností, které jim za to platí. Musí tedy přesně vědět, jak má na lidi zapůsobit.) V tomto filmu si dokonce vymyslí válečný konflikt. Do všech televizí vypustí zprávy o začínající válce s Albánií.

Krásně satiricky zpracovaný film, ve kterém se sice hodně mluví, ale přesto se stále něco děje – napínavý, zábavný, hodný zamyšlení – je možná zarážející, že takovéto klamně zprávy ve světových médiích běžet můžou a také jisto – jistě běží.

Žralok v hlavě

„Každý má svého žraloka v hlavě“

V českých kinech se nedávno objevil nový český film „Žralok v hlavě“. Film, který není příliš atraktivní pro diváky typu snowbordáči, ale pro lidi vnímavější a ponaučenější, obdivující spíše art kina. Člověk milující nezávislý film se proto nebude nudit.

Děj se odehrává na jedné ne moc atraktivní ulici s méně atraktivními obyvateli. Hlavní postava příběhu – podivín Oldřich Kaiser, který zde vystupuje v pro něj neobvyklé roli (z estrád ho známe trochu jinak), žije osamělý život. Ze svého okna nebo před ním pozoruje lidi na ulici. Ti příliš zajímavé životy nemají, nepozorujeme u nich žádné změny jako u hlavní postavy.

Celý snímek je natočen lehce a vytříbeně. Herci zde podávají skvělé výkony a jejich humor je vybraný a jemný. Celkový dojem z filmu je dobrý, umocněný ještě o dobrou hudbou od J. P. Muchowa.

Koncert Jaroslava Hutky v Chachajovně

Pátek, patnáctý den měsíce dubna roku dvoutisícíhopátého nebyl jen tak obyčejným pátkem jsoucím v nekonečné řadě pátků minulých a pátků budoucích. Byl to pátek na který se nezapomíná. Necht' jest ve střediskové kronice zlatým písmem psáno, že tento pátek v čajovně zahrál, zapěl a povyprávěl Jaroslav Hutka.

Ve chvíli, kdy jsem přišel do čajovny, v ní bylo asi pět lidí. Okamžitě mě zarazila uklizenost a připravenost místnosti na vystoupení (práce členů OS Chachajovna). Účetní akce Silva ode mne okamžitě vybral vstupné – 83,50 Kč a dal mi vstupenku.

V 8:00, když se již všichni dostavili, zaplatili a uvelebili se, přišel J. Hutka do čajovny, posadil se na již připravenou židli, naladil si kytaru a začal hrát lidové písničky ze sbírky pana Sušila. Ten je sbíral na českém venkově na konci I. poloviny 19. století. Jsou to písně melodické, písně s příběhem a většinou drastickým koncem. Písně, které téměř vždy mají jakýsi hlubší smysl, jakousi myšlenku. Pan Hutka vždy mezi nimi povyprávěl o tom, co v nich můžeme vidět nebo o časech minulých.

O přestávce na chodbě rozložil své knihy a Cdčka edice Samopal (sám si je vypaluje) a případní zájemci si mohli jeho díla zakoupiti. Po přestávce, když se opět všichni uvelebili na svá místa, začal hrát svoji vlastní tvorbu. Začal skladbami melancholickými (Pracující děvčata, Obchodníci s krví), pak postupně začal přecházet ke skladbám veselejším. Díky opakujícím se nápěvům si mohli zazpívat i ti, kteří jeho tvorbu dosud vůbec neznali. Takže například refrény písní opěvující Moravu či Prahu (Názvy jsem buďto přeslechl nebo zapomněl. Spíš zapomněl.) si zpívala poměrně nahlas celá čajovna, kde se tímto utvořila výborná atmosféra. Dále pak Hutka zahrál například Kamna a své vystoupení ukončil písní Slunečnice. Koncert tak skončil asi v půl dvanácté.

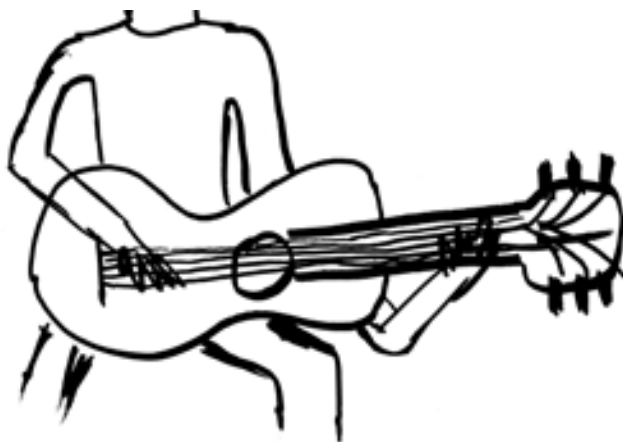
Eric Clapton

Eric Patrick Clapp se narodil na samém sklonku druhé světové války 30. března 1945 v Ripley (Anglie). Jeho otcem byl kanadský voják převelený do válečné Evropy, který ještě před Ericovým narozením opustil jeho tehdy šestnáctiletou matku a vrátil se zpět za oceán. O skutečné totožnosti otce se Eric Clapton dozvěděl až ve svých třiapadesáti letech, v roce 1998, kdy inspirován svou vlastní písničkou „My Father's Eyes“ začal po něm pátrat prostřednictvím jednoho kanadského novináře.

Jako kytarista Clapton dokázal, že umění kytarové hry nespočívá jen v překotných technických finesách a bleskově zahraných krkolomných stupnicích, ale i v kráse a ušlechtilosti dlouhého tónu. Proto také získal svou kytarovou přezdívku „Slow Hand“ (rozvázná ruka).

Na Nový rok 2002 se Eric Clapton podruhé oženil. Vyvolenou se stala pětadvacetiletá Melia McEnery, se kterou má Clapton dceru Julii Rose (páté dítě).

Jeho alba „MTV Unplugged“ se prodalo přes dvacet milionů kusů. Ze své zkušenosti vím, že Clapton nejen neurazí, ale navíc zaujme opravdu téměř každého.

Svůj největší hit napsal poté, co mu tragicky zemřel jeho čtyřletý syn Conor. Vypadnul z otevřeného okna v dvaapadesátém patře newyorského domu. Když jsem se toto dozvěděl, slova Tears in heaven mi začala znít úplně jinak:

TEARS IN HEAVEN

Would you know my name
if I saw you in heaven?
Would it be the same
if I saw you in heaven?

I must be strong and carry on,
,Cause I know I don't belong
here in heaven.

Would you hold my hand
if I saw you in heaven?
Would you help me stand
if I saw you in heaven?

I'll find my way through night and day,
Cause I know I just can't stay
here in heaven.

Time can bring you down,
time can bend your knees.
Time can break your heart,
have you begging please,
begging please.

Beyond the door
there's peace I'm sure,
And I know there'll be no more
tears in heaven.

Would you know my name
if I saw you in heaven?
Would it be the same
if I saw you in heaven?

I must be strong and carry on,
Cause I know I don't belong
Here in heaven.

SLZY V NEBI

Mohl bys znát mé jméno,
kdybych Tě viděl v nebi?
Mohlo by to být takové,
kdybych Tě viděl v nebi?

Musím být silný a pokračovat.
Protože vím, že nepatřím
sem do nebe.

Mohl bys mě držet za ruku,
kdybych Tě viděl v nebi?
Mohl bys mi pomoci vstát,
kdybych Tě viděl v nebi?

Najdu mou cestu dnem i nocí.
Protože vím, že nemůžu zůstat
tady v nebi.

Čas Tě může srazit,
čas může ohnout Tvá kolena.
Čas může zlomit Tvé srdce,
má Tvé žebrácké prosím,
žebrácké prosím.

Za dveřmi,
jsem si jist, tam je mír.
A vím, že tam nebudou další
slzy v nebi.

Mohl bys znát mé jméno,
kdybych Tě viděl v nebi?
Mohlo by to být takové,
kdybych Tě viděl v nebi?

Musím být silný a pokračovat.
Protože vím, že nepatřím
Sem do nebe.

Karel Plíhal - „Básně“

Dobrý večer Jupiteru,
dobrý večer Saturnu,
planety jsou hvězdy,
které vyrazily na turné.

Pozoruju teleskopem,
jedno mladé tele s copem.

Indická
Že jsem z vyšší kasty?
Přístě budeš zas ty.

Kůň
Kráčím domů slze roně
tašku plnou třísek
dal jsem houpacího koně
na nucený výsek.

Epitaf
Tak dlouho se snažil o rým,
až se stal duševně chorým,
stal se chorým duševně,
tělo uvnitř, duše vně.

Jarní
V korunách ptáčkové ševelí,
voják se dívá a nevelí.
Nábožně naslouchá ptákům,
v hlavě má pokoj a vakuum.

Marka
Našel jsem já v parku
jednoho dne marku.
Ležela tam mnoho dní,
byla totiž východní.

O člunech
Pod oblohou světle šedou,
člun A a člun B si jedou.
A když vyjde slunce,
vyjede i člun C.

Najezený komár
Sedí komár na okně,
vypadá dost barokně.

O vosách
Opuchlý před hnízdem vo sím
říkám vosám: „Další, prosím.“

Rukavice
Našel jsem já na ulici,
sedmiprstou rukavici.
Je to smůla, Boží trest,
když mám prstů jenom šest?

Slepýš
Psal jsem si se slepýšem,
ale už si nepišem.

V 10:39
V deset třicet devět
sed si na mě medvěd.
A v jedenáct deset
zase ze mě sesed.

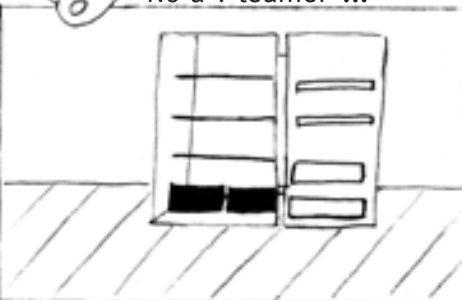
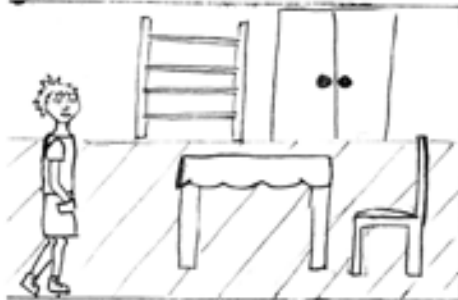
Žito
Žito není zaseté,
neboť přišel nálet.
Je mi líto prasete,
nemá se kde válet.

Čerf

Sem přišel domu a nikdo tam nebyl.

No a v lednici ...

A ve špajzu jakbysmet:

Na podlaze byl jenom takovej ... hm ... no ... čerf.

Tak sem si votevřel bram-bůrky, colu a zapnul telku.

Sem tě nezval!
Tak koukej
vypadnout

Hele, jó?! Sám seš co říkáš a koukej to vypnout nebo ti překoušu kabely ty zavostalej vopičáku!

A tak jsem se seznámil s čerfem.
Tů bí kontyňud ...

Jméno: Jakub Hošek
Narozen: 5.10.1991 v Praze
Věk: 13
Výška: 157,5 cm (by oko)
Váha: asi 70 ... gramů ...

Ne... ?

Ne....

*A co tě nejvíc baví za předmět?
Tělocvik ...*

*Kde jsi na škole?
Na Dobříši ...*

*A co filmy, jaké se ti líbí filmy?
Ty ... které ... jsou ... dobré ...*

*Jak jsi se sem vlastně dostal?
Četl jsem Hochy od Bobří řeky ...*

*Tak například?
Tak třeba ... jak se to
jmenuje ... Forrest Gump*

*Jak jsi narazil na toto středisko?
Máma zjistila ...*

*Ještě nějaký?
Třeba ... Marečku, podejte mi
pero ...*

*Takže tě sem, tedy do vlčat přihlásila
máma?
No, jo.*

*A proč zrovna ty filmy?
Tak protože to je takovej typ
humoru ... jo a Kulovej blesk,
jsem chtěl říct ... no a ten
Forrest Gump se mi líbí už od
malička, takový dojemný ...
Jo a ještě Amadeus.*

*Líbilo se ti ve vlčatech?
Jo, jo.*

*Kdy si přešel ke skautům?
To bylo září 2003 ... nebo 2002*

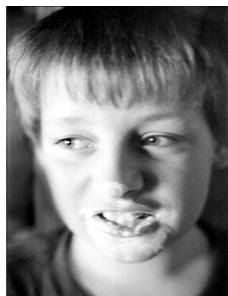
*Líbí se ti tvá přezdívka?
No jo ...*

*Byl jsi na táboře?
Byl.*

*A jak si k ní vlastně přišel?
Čingi mi tak začal říkat ...*

*A líbil se ti?
Ano.*

*Máš rád školu?
Ne ...*

*A co tě nejvíc na táboře pobavilo?
... .. Karel (Karel Poborský,
fotbalista. Na táboře 2004
v Onšovicích byl považován za
nejlepšího, všemocného a Boha.;
pozn.red.)*

*A co na něm? Co na Karlovi?
Jeho životní styl...*

*Jaké máš nejraději jídlo?
No ... tak ... já, já jich mám víc ...*

*Tak nějaké plácní ...
Tak třeba ... karbanátky ...*

*Co by si chtěl dělat, až budeš velkej?
Jako zaměstnání?
Já by jsem chtěl dělat ... No to je
jedno, teď už ne. Ale dřív jsem
chtěl dělat takovýho toho, jak
rozvází štěrky v Zoo. Jak jezdí
v tom autíčku a hrabe ten sníh
s tím ...*

*Dál, zájmy? Co děláš?
Fotbal ...*

*Jako Kája?
No, to zas tak ne ...*

*Co dál?
Čtu ...*

*Co si myslíš o válce?
Nic ... dobrého ...*

*Už jsem se lekl, že nic. No
dobrá ...
Můžeš mi říci něco nehorázně
super tajného?
... .. počkej ... Jeden kluk už
v pátý třídě podváděl a mi
jsme mu na to přišli ...*

*Dává ti něco skauting?
Dává ...*

*A co?
Nové zážitky a nové přátele.*

*Herdek, ty mluvíš jak handbook,
dává ti ještě něco jiného?
Ty nový hry a takhle ...*

*Baví tě to?
Baví ...*

*Chtěl bys něco někam vzkázat,
ještě někoho pozdravit ... ?
Chtěl bych pozdravit všechny
lidi dobré vůle.*

Děkuji.

V klubovně najdete bednu na všemožné příspěvky do této rubriky: zamyšlení, kritiky, pokárání, drby, vyznání...

O vzniku vypravěče

Ve vši ješitnosti bych rád zkusil popsat svůj pocit z příprav ‚nového vypravěče‘.

Nepochyboval jsem o tom, že vyjde, ale chvílema jsem se bál, že se za něj budu stydět. Připadal jsem si, jakobych pracoval na filmu, o kterém bych si byl jist, že až vyjde, mnozí se mu budou smát a až zjistí, že záměrem vskutku nebylo vytvořit parodii, budou se smát dvojnásob. Ale nakonec jsem si řekl: je to naše první číslo a na to, že jsme většinou vůbec neměli ponětí, co vše to obnáší, dopadlo to nade všechna má očekávání.

Avšak nejsem s to (pokouším se narážet na snůšku omšelích klíšé, jimiž jsou některé příspěvky vyzdobeny) pochopit, jak může někdo předat dál své veledílo, které po sobě ani nepřečte a vůbec se nebát, že tak bude otištěno (ikdyž to by úsměvně dozajista mnohdy bylo).

Mimo to mě také trochu trápilo, že jsem vlastně dělal něco úplně jiného, než jsem původně dělat chtěl. Ale tak se mi to později celkem zalíbilo a mít více vůle dosáhnout lepší domluvy, aby vše běželo rychleji a já měl na vše více času, asi bych si ani nestěžoval.

Vskutku zajímavý byl proces vzniku vypravěče: * Za devatero domy několika ulicemi, hned kousek na kopci (L.), žil - byl jeden roverský oddíl. A ten si jednou na podzim usmyslil, že bude vydávat časopis. A protože tam před nějakým časem tamnější šlechta (L.) vydávala časopis zvaný „Mabinggi“ a roverům se to zdálo ‚docela dobré‘ (L.), začali tomu nově vznikajícímu říkat také tak.

Jako po obrovské pavučině (na kterou mají někteří vyvolení možnost se přilepit) se začali šířit informace stále téhož charakteru (L.), a aby toho cestou pochytili (ztratili) co nejvíce, razili si to co možná nejdelšími cestami přes co nejvíce kontaktů, které si tak alespoň mohli připadat důležité (L.). A protože zde data skákaly jak přes nějaké neurity, mnozí se divily: „Cože? Ono se na tom pracuje?“

Já myslel, že to byli jen řeči, a že se na to zas zapomnělo...“ Ale nebylo tomu tak. Ve skutečnosti vše běželo jak na běžícím pásu, který se zadržává, protože nikdo neví, k čemu je a jak funguje. Ale i po takovémto pásu nakonec dorazil mabinogi k Vám, mnoha skautům a skautkám, vlčatům a světluškám, vůdcům i vedoucím (L.) a samozřejmě i k roverům (L.).

*(Pozn. autora: Autor toto vskutku nemíní jako něčí kritiku - nemá na to právo, je také tvůrcem vyprávěče. Protože si nevěří dost na to, aby doufal, že umí psát tak, aby byl pochopen, pro usnadnění jsou do textu vloženy pomůcky (L.)=(LAUGH!)

